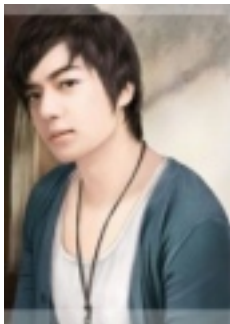

Hổ Phách

Contents

Hổ Phách	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15

Hổ Phách

Giới thiệu

Anh cất giữ sợi dây hổ phách rất lâu rồi là vật không có thể đem cho người khác được. Ngay cả cô c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-phach>

1. Chương 1

Mặt ngoài Sở Văn Thâm là viện trưởng của một bệnh viện tư nhân, nhưng trên thực tế thì hắn lại là thị thủ lĩnh của hắc bang A thị. Gần đây, bọn họ muốn thôn tính địa bàn của một hắc bang khác, trước mắt đã tiến hành gần như ổn thỏa, Sở Văn Thâm cũng hơi yên tâm một chút. Nhưng hắn vẫn không dám lơ lỏng, đối phương là một bang phái tung hoành nhiều năm bên cạnh A thị, đều là những kẻ rất liêu lĩnh, đến khi bị dồn vào chân tường, bọn họ rất có thể sẽ nổi điên.

Sở Văn Thâm tựa người vào ghế sofa, trên tay bưng một ly rượu hồng, gần đây hắn thật sự rất mệt mỏi, đôi mắt lúc này nặng trĩu không mở ra được, rượu đỏ trong chén không cẩn thận mà vẩy lên người, chất lỏng lạnh lẽo thấm qua lớp áo chạm vào da thịt khiến hắn hơi nhũn nhũn, trong người không thoải mái lắm.

Mà đúng lúc này, di động vang lên.

“Đại ca, Thanh Thanh bị tập kích, hiện tại đang ở trong bệnh viện!”

“Thương thế ra sao?” Sở Văn Thâm không thể để mình mất tự chủ vào lúc này, hắn hít sâu một hơi, hỏi: “Thương thế không nặng, đại ca không cần lo lắng.”

Sở Văn Thâm thoáng yên lòng, nhưng hiện tại hắn không thể đi thăm Thanh Thanh.

Nữ nhân của hắn rất nhiều, đều là vì che chắn cho Thanh Thanh, nếu lúc này, hắn đi thăm Thanh Thanh, thì cô ấy sẽ trở thành mục tiêu chính. Hơn nữa hiện tại hắn bề bộn nhiều việc, không thể luôn luôn bảo vệ bên người Thanh Thanh được, mà giao cho thủ hạ, đối mặt với đám người liều mạng kia, chung quy hắn vẫn không yên lòng, hắn cũng không muốn cho Thanh Thanh biết, một tầng thân phận khác của mình.

Sắc mặt Sở Văn Thâm âm trầm ngồi trên ghế sofa lật xem tư liệu đàn em vừa đưa đến, hiện tại trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giấy thỉnh thoảng vang lên.

Nhưng mà đúng lúc này, Sở Văn Thâm cảm thấy miếng hổ phách trên cổ nóng lên.

Bị tan ra ư? Làm sao có thể.....

Nhựa hổ phách dính vào da thịt, khiến hắn vô cùng khó chịu, Sở Văn Thâm vọt vào trong toilet rửa sang, lại nhìn thấy miếng hổ phách đeo trên cổ đã tan ra vô cùng kỳ lạ, con bọ bên trong hổ phách cũng không thấy đâu nữa. Nhưng biểu tình của hắn vẫn thực trấn tĩnh, đem hổ phách đã bị tan thu thập vào đây, chuẩn bị đem đến bệnh viện nghiên cứu một chút.

Cho đến khi Sở Văn Thâm quay trở lại phòng khách, hắn sững sờ ở tại chỗ. Thủ lĩnh hắc bang xưa nay luôn bình tĩnh, lúc này trên mặt cũng lộ ra thần sắc kinh hãi.

Ngay lập tức, hắn rút súng ra, chỉ vào cô gái ngồi trên sofa nói: “Cô là ai?”

Cô gái mặc đồ cổ trang, khuôn mặt nhìn qua rất giống Thanh Thanh, nhưng Sở Văn Thâm biết, đó không phải là Thanh Thanh của hắn.

2. Chương 2

Cô gái ngồi trên ghế dùng ngón tay khi có khi không chọc chọc vào lớp vải sofa, sau khi nghe được giọng nói liền ngẩng đầu lên, thấy Sở Văn Thâm thì nở một nụ cười sáng lạn đến cực điểm, “Văn Thâm, Văn Thâm, rốt cuộc cũng được gặp lại chàng.”

Cô gái đứng lên, chân trần chạy về phía Sở Văn Thâm, chẳng qua nghênh đón cô không phải cái ôm hôn của Sở Văn Thâm, mà là một viên đạn.

Đối với tình huống có nữ nhân đột nhiên xuất hiện ở trong nhà của mình, Sở Văn Thâm vô cùng kiêng kị. Huống chi, cô ta còn nguy trang thành Thanh Thanh, nhưng không nghĩ rằng, đối phương chỉ kinh ngạc cúi đầu, nhìn thoáng qua vùng ngực bị trúng đạn, sau đó đưa tay lấy ra viên đạn đưa đến trước mặt, “Văn Thâm, đây là cái gì?”

Cô ta không chảy máu.

Đôi mắt Sở Văn Thâm chuyển động, bỗng nhiên thoáng cười một cái, “Cô là ai, tại sao biết tên của tôi?”

“Ta là Vân Du, ở trong một khối hổ phách ngủ bảy trăm năm.” Cô gái nghiêng đầu, bên trong con người như có hơi nước, “Chàng không nhớ ta sao?”

“Cô chính là thứ ở trong hổ phách.....” Sở Vân Thâm không có nói từ “côn trùng” ra khỏi miệng, mà Vân Du lại gật gật đầu, “Đúng thế, ta là phù du*.”

*Phù du là một loại động vật, thời gian sống vô cùng ngắn, thường là sáng sinh chiều chết. Vì thế người ta mới ví đời người ngắn ngủi là kiếp phù du.

Nàng chạy đến trước mặt Sở Vân Thâm, kiễng mũi chân khẽ hôn lên cằm hắn, “Rốt cuộc có thể gặp lại chàng, Vân Thâm. Ta rất nhớ chàng.”

Là yêu tinh sao? Sở Vân Thâm thật bội phục năng lực tiếp thu của chính mình, có lẽ bởi vì bên trong gia phả của Sở gia, từng ghi lại lão tổ tông là yêu tinh gì đó? Nhưng lúc ấy hắn là không tin, hiện tại, lại có chút tin tưởng.

“Sao cô lại bị phong ấn ở trong khối hổ phách này bảy trăm năm?”

Hắn tính toán dò hỏi yêu tinh này, nhưng không nghĩ đến cô ta quá mức ngu ngốc, hắn vừa mới bắt đầu hỏi, đối phương đã đem tất cả mọi chuyện nói ra.

Phù du được trở thành hình người từ một giọt nước mắt của tiên nhân, gặp gỡ lão tổ tông của Sở gia, hai người yêu nhau, sau đó bị tiên nhân phong ấn lại bên trong hổ phách bảy trăm năm, cho đến tận hôm nay, phong ấn bị phá vỡ.

Trong sách thường viết, người và yêu tinh yêu nhau không có kết quả tốt, hắn là vì nguyên nhân này, cô ta mới bị tiên nhân phong ấn. Sở Vân Thâm âm thầm phỏng đoán. Có điều hắn sẽ chẳng quản những việc này, bây giờ hắn đang suy nghĩ, làm sao có thể từ trên người yêu tinh này thu được giá trị lớn nhất. Ủ, hắn sẽ sai đàn em đi tìm hiểu về chuyện yêu pháp, tiện thể mời Khai Sáng Bồ Tát đến đây, còn về phần yêu tinh này, ngốc nghếch giống như heo, không cần lo lắng, nhìn bên trong con người cô ta lộ ra vẻ thâm tình, Sở Vân Thâm vô cùng tự tin, yêu tinh này sẽ không hại hắn.

Hắn mỉm cười, con người dịu dàng như sắp tràn ra nước, “Du Du yên tâm, tôi sẽ che chở cho em.”

“Ừ.” Vân Du gật đầu, duỗi tay ôm chặt eo Sở Vân Thâm.

3. Chương 3

Sở Vân Thâm sai người chuẩn bị quần áo cho Vân Du, bất kể đi chỗ nào đều mang theo cô.

Hôm nay, bọn họ tham gia một bữa tiệc tối, Sở Vân Thâm kéo tay Vân Du từ trong khách sạn đi ra, đứng trước cửa chờ xe đến. Nhưng ngay sau đó, Sở Vân Thâm khẽ cau mày.

Một người đàn ông toàn thân buộc đầy thuốc nổ, vọt về phía Sở Vân Thâm, vừa chạy vừa hét lớn: “Hôm nay, ông đây sẽ cùng chết với mày.”

Sở Vân Thâm nắm tay căng thẳng, thần sắc hắn kinh hoảng bảo vệ cô gái bên người. Mà đúng lúc này, hắn phát hiện ra tất cả mọi thứ chung quanh bỗng nhiên yên lặng. Đám người thất kinh, gã đàn ông toàn thân buộc chặt thuốc nổ đều đứng yên tại chỗ.

Vân Du quay đầu lại nhìn hắn, “Vân Thâm, vì sao hắn lại muốn cùng chết với chàng?” Vừa rồi Vân Du cảm giác được nguy hiểm cùng với việc mọi người xung quanh khủng hoảng, cho nên thi triển pháp thuật, khiến những người này toàn bộ bị đình trụ.

“Đây là em làm sao?” Sở Vân Thâm dùng giọng điệu khẳng định, “Trở về giải thích với em sau, trên người hắn buộc toàn là bom, nếu phát nổ, tất cả mọi người chung quanh đều sẽ chết, chúng ta phải phá hủy nó.”

“Loại bom này dùng thuốc nổ đen tự chế nên xử lý rất đơn giản, chỉ cần khiến nó ướt nhẹ là được. Để tôi đi lấy nước!” Sở Vân Thâm nói xong vừa muốn chạy đi, lại thấy Vân Du nói: “Thời gian giữ chân của ta chỉ có thể kéo dài hai mươi miếu*, không cần đi tìm nước.”

*Miếu: là giấy, vì Vân Du là người cổ đại nên không biết đơn vị giấy, bởi vậy Leo giữ nguyên văn.

Đột nhiên ngón tay của Vân Du bắn ra, một dòng nước từ trên trời dội xuống khiến toàn thân người nọ ướt đầm.

“Như vậy có được không?”

Khóe miệng Sở Vân Thâm gợi lên nụ cười, “Tất nhiên là được.” Hắn thật sự là gặp được bảo bối. Khó trách gia huấn nói, bất kể lúc nào cũng không thể bỏ đi khối hổ phách kia, tổ tông năm đó, cũng nhờ vào yêu tinh này mà làm giàu đi.

“Du Du còn có thể làm được chuyện gì nữa?”

Vân Du ngại ngùng cười, “Ta tương đối gốc, pháp thuật học không được nhiều, chỉ biết hai phép này.” Ánh mắt Vân Du ngập nước nhìn về phía Sở Vân Thâm, giống như đang nói, chàng có ghét bỏ ta hay không.

Sở Vân Thâm cười thoáng, “Du Du thật lợi hại.”

Nhưng trong lòng lại nói, quả nhiên là ngu ngốc, một yêu tinh lại chỉ biết hai pháp thuật!

Hai mươi giây qua đi, tất thấy lại trở về hiện trạng như cũ.

Mà mọi người ở đây, ngoại trừ Sở Vân Thâm, đều không biết vừa rồi bọn họ bị đình trụ, kẻ buộc thuốc nổ tự sát cũng sợ hãi, cả người hắn ướt đầm, lại hoàn toàn không biết vì nguyên nhân gì.

.....

Những chuyện còn lại không cần Sở Vân Thâm tự mình xử lý.

Hắn ôm eo Vân Du, tiến vào bên trong xe, còn khế hôn lên vành tai của cô. “Du Du, hôm nay nhờ có em, mới cứu được tính mạng của nhiều người như vậy.” Hắn dùng giọng điệu dịu dàng nói: “Du Du thật lợi hại, cảm ơn em.”

“Ta.....” Vân Du muốn nói chuyện, kết quả lại thấy một ngón tay chặn đến bên miệng mình.

“Suyt.” Sở Vân Thâm cười nhẹ một tiếng, kéo cô đến bên người, để cho cô tựa vào vai mình.

“Đi rạp chiếu phim.” Sở Vân Thâm lại nảy ra lòng tham, tài xế muốn nhắc nhở gần đây đang là thời điểm căng thẳng, nhưng vừa mở miệng lại thấy từ kính kính chiếu hậu, lão đại thoáng nhướn mày lên, nhất thời im bặt.

“Rạp chiếu phim là nơi nào?”

“Em đi rồi sẽ biết.”

Sở Vân Thâm dẫn theo Vân Du đi xem một bộ phim nội dung là người và yêu tinh yêu nhau, tất nhiên, không phải bi kịch.

Tuy rằng trải qua trăm cay ngàn đắng, gặp phải tên đạo sĩ thói tìm trăm phương nghìn kế cản trở hai người nhưng cuối cùng, thư sinh và nữ yêu vẫn hạnh phúc sống với nhau trọn đời.

Ẩn cư ở bên trong thâm sơn, cùng nhau ngắm hoa nở hoa rơi, mây cuộn mây tan. Nhìn thấy bên trong con người Vân Du có lệ nóng, Sở Vân biết mình đã làm đúng rồi.

Hắn cúi đầu lau đi lệ ở khóe mắt Vân Du, “Chúng ta sẽ mãi ở cùng nhau.”

“Ừ.” Vân Du cúi đầu, nhẹ giọng đáp ứng.

Thời điểm cô cúi đầu, lộ ra cái cổ như tuyết trắng, lúc này bộ phim còn chưa kết thúc hoàn toàn, non xanh nước biếc trên màn chiếu chiếu xạ ra màu sắc rực rỡ chiếu ở trên người cô, khiến cho da thịt của Vân Du bên trong bóng tối giống như ngọc thạch phát ra ánh sáng ôn hòa.

Vân Du và Thanh Thanh thực giống nhau, nhưng khí chất hoàn toàn khác.

Cái loại ý nhị cổ điển này, tỏa ra bên ngoài là sự ôn nhã dịu dàng, trên người Thanh Thanh một chút cũng không có. Sở Vân Thâm khế hôn lên má cô như chuồn chuồn lướt nước, sau đó lại ngồi nghiêm chỉnh, bộ

phim đã kết thúc, ánh đèn chợt sáng lên, hấn nhìn thấy Vân Du không thích ứng kịp phải duỗi tay che ở trên trán.

Sở Vân Thâm cười nhẹ một tiếng, bàn tay rộng lớn duỗi ra trùm lên mắt cô.

Hấn có thể cảm giác được mí mắt cô khẽ động, lông mi giống như bàn chải quét nhẹ trong lòng bàn tay hấn, loại cảm giác này khiến lòng bàn tay hấn trở nên nóng bỏng, mà trong lòng cũng như có một con kiến nhỏ đang bò loạn.

Tuy rằng đối phương là một yêu tinh, còn cổ tình có bộ dạng giống như Thanh Thanh, nhưng hấn vẫn không thể nào chán ghét cô, thời điểm ở cùng Vân Du, hấn còn cảm thấy rất thoải mái. Sở Vân Thâm yên lặng nghĩ. Nhưng đúng lúc này, lòng bàn tay hấn lại chạm đến nước mắt nóng bỏng, Sở

Vân Thâm thu tay lại, nhìn thấy trong hốc mắt Vân Du nước mắt rơi như mưa, giống như thủy triều trào lên.

“Du Du, em làm sao vậy?”

“Ta, chỉ là ta quá vui mừng.” Cô không khống chế được tâm tư của mình, không khống chế được nước mắt trào ra, thanh âm khốc thút thít đứt quãng, nghe như là tiếng kêu của một loại côn trùng.

Sở Vân Thâm vốn đang lo lắng, nhưng đến khi Vân Du ngẩng đầu, dùng ánh mắt như sương mù nhìn hấn, trong lòng hấn bỗng nhiên cười lạnh, yêu tinh này cũng không phải quá ngốc, khóc hoa lệ đái vũ như thế, chính là muốn được hấn yêu thương mà thôi.

Hấn duỗi tay nâng Vân Du dậy, giọng nói lạnh đi rất nhiều, “Đi thôi.”

4. Chương 4

Trở lại bên trong xe, bộ dạng khốc lóc vừa nãy của Vân Du đã biến mất hoàn toàn. Cô vô cùng hưng phấn mà ngồi ở bên cạnh cửa xe, áp má vào cửa kính nhìn ngắm cảnh đêm bên ngoài.

Thỉnh thoảng lại đặt ra một số nghi vấn hoặc sợ hãi than thở, bộ dáng xinh đẹp đáng yêu, giống như là thiếu nữ ngây thơ không rành thế sự.

“Tôi hơi mệt mỏi, em đừng làm ồn.” Sở Vân Thâm xoa xoa trán, vươn ra cánh kéo Vân Du đang ghé vào cửa sổ lại, để cô tựa vào vai hấn. Hấn chỉ không muốn nhìn cô ra vẻ ngây thơ như thế, bởi vì như vậy, cô ta càng giống Thanh Thanh. Điều này khiến hấn vô cùng khó chịu.

Đợi đến khi Vân Du im lặng tựa vào vai hấn, chớp mũi Sở Vân Thâm lại ngửi thấy một mùi hương thơm ngát thoang thoảng, không phải hương nước hoa, mà là một loại hương vị hấn không cách nào hình dung ra được, như là mùi cỏ non của một sáng mưa bụi, lại như hương hoa dại lặng lẽ nở trong sớm mai, hấn như đặt mình trong không gian non xanh nước biếc, nhìn mặt trời đang ló ra từ đỉnh núi ở phương xa, khiến những đám mây chung quanh phủ lên rắng màu.

Hấn cảm thấy thực thoải mái, cũng thực tâm an.

“Lão đại, đến rồi.” Nghe được giọng nói của tài xế, Sở Vân Thâm mới bừng tỉnh lại, hấn ngủ ở bên trong xe. Tình huống như vậy, trước kia chưa bao giờ xảy ra. Sở Vân Thâm là một người luôn luôn cảnh giác, hiện tại lại dựa vào một yêu tinh mà thiếp đi. Trên mặt mang theo ý cười, Sở Vân Thâm cúi xuống hôn trán Vân Du, “Em đúng là khiến người ta si mê, tôi lại có thể ngủ say như thế.”

Không biết cô ta thi triển yêu pháp gì, lại có thể khiến hấn đánh mất cảnh giác!

Sau khi về nhà, Sở Vân Thâm còn vài chuyện cần xử lý. Liền để Vân Du ở trong phòng xem phim truyền hình.

Trong gian phòng đó của cô có gắn máy theo dõi, Sở Văn Thâm lúc nào cũng có thể giám sát được hành động của Vân Du. Hai ngày trước, hần chọn cho cô vài bộ phim tiên hiệp, Tiên Kiếm Kỳ Hiệp... kết quả bây giờ Vân Du cũng bắt đầu chuyển sang xem phim tình cảm Hàn Quốc, thật sự là..... Lại giống Thanh Thanh.

Chẳng qua cô sẽ không khoanh chân ngồi trên sofa, trong lòng ôm một đồng hồ ăn vặt, trong tay còn kẹp một chồng giấy lau mặt giống Thanh Thanh. Vân Du chỉ ngồi trên ghế, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, thỉnh thoảng cũng sẽ khóc, mi dài khẽ động, nước mắt liền rơi xuống, lăn trên khuôn mặt tạo thành một vệt dài ẩm ướt, nhưng mà giấy tiếp theo sẽ biến mất sạch sẽ.

Sở Văn Thâm cẩn thận nhìn một lúc, phát hiện ra cô đang xem bộ phim Hàn Quốc – “49 ngày”, lần trước hần đã cùng Thanh Thanh xem qua một chút, nội dung là nữ chính chết đi, linh hồn không nhớ vì lý do gì đó tiến hành một cuộc hành trình 49 ngày, trong những ngày đó nữ chính phải tìm được ba người thật sự rơi nước mắt vì mình mới có thể sống lại, đại khái chính là như vậy, hần cũng không nhớ rõ lắm. (Bộ phim này hình như được chiếu trên TV rồi thì phải, hoặc mọi người có thể xem lại trên mạng, Leo không xem phim Hàn nên không rõ lắm.)

Hần thật chán ghét yêu tinh này, bất cứ cái gì đều bắt chước Thanh Thanh, ngay cả xem phim cũng phải chọn bộ Thanh Thanh đã từng xem qua. Nghĩ đến đó, Sở Văn Thâm nhăn mày lại, trong ánh mắt có một chút tàn ác. Gần đây hần vẫn sai đàn em đi mời Khai Quang Bồ Tát, còn tìm một số tài liệu về những người trừ yêu, tuy rằng hần biết yêu tinh này sẽ không làm hại mình, có điều như vậy cũng không đảm bảo an toàn, hần muốn nắm quyền chủ động ở trong tay.

Đúng lúc này, từ máy theo dõi hần nhìn đến, Vân Du bỗng nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi đen bóng, đồng tử sâu không lường được, ngậm ở trong lớp nước mắt trong suốt, đôi mắt ngập nước. Trong nháy mắt đó, tim hần như bị kiểm hãm, tiếp theo là một chút bối rối.

Cô ta nhìn thấy máy theo dõi rồi sao? Máy theo dõi trong gian phòng đó được giấu rất kín, lúc trước hần cũng không lo bị phát hiện, dù có phát hiện thì yêu tinh kia cũng sẽ không biết là vật gì, nhưng hiện tại thấy tình huống này, cô ta phát hiện ra rồi sao?

Lại thấy cô ta quay mặt đi, với tay treu đùa con gấu bông trên giường, Sở Văn Thâm mới nhẹ nhàng thở ra, hần suy nghĩ nhiều quá rồi.

Sở Văn Thâm nhận vài cuộc điện thoại, nghe đàn em báo cáo công tác mất hơn hai tiếng đồng hồ. Lúc này, trời đã tối.

Hần xoa xoa trán, tầm mắt dừng lại trên màn hình theo dõi.

Vân Du chưa ngủ, cô đang thêu thứ gì đó, cô cúi đầu ngồi ở chỗ kia, búi tóc đã tản ra, tóc dài tùy ý rối tung ở sau lưng, đen như mực, càng nổi bật lên làn da trắng như bạch ngọc.

Động tác của cô rất nhanh, bộ dạng may vá thành thạo khiến người ta có cảm giác cô như là tiên tử đi ra từ trong bức họa cổ. Lúc này, Sở Văn Thâm đột nhiên rất chờ mong, cô thêu cái gì, chắc là đưa cho hần đi.

Hần thậm chí có chút ngốc nghếch muốn thấy rõ đó là thứ gì, kết quả ý thức được hành động của mình, trên mặt Sở Văn Thâm lại nổi lên âm trầm, hần từ từ tựa lưng vào ghế, chậm rãi bình phục cảm xúc.

Yêu vật quả nhiên là yêu vật..... Vô hình mà có thể mê hoặc lòng người, để người khó lòng phòng bị.

5. Chương 5

Sở Văn Thâm muốn nhanh chóng giải quyết đối thủ. Tình trạng hắc bang sống mái với nhau đã chấm dứt, địa bàn làm ăn cũng đã được hần thu thập toàn diện, nhưng lão đại của đối phương là Trương Toàn vẫn còn sống, không biết trốn ở địa phương nào, mà tử bảo hiểm không có mặt mã cũng không thể mở được,

nếu phá thì tử thì nó sẽ phát nổ. Trương Toàn còn sống, chính là uy hiếp đối với hắn. Sở Vân Thâm hi vọng có thể dựa vào Vân Du mà tìm ra người. Hắn không muốn ở thế bị động ngày ngày chờ đợi.

Sáng sớm hôm sau, Sở Vân Thâm đi vào phòng của Vân Du. Sau khi hắn đi vào phát hiện cô đang ngủ trên ghế sofa, tóc dài thả ra, cuộn mình thành một hình tròn, thoạt nhìn thật nhỏ xinh đáng yêu.

Thái dương hắn lại nổi lên gân xanh, yêu tinh này, không có lúc nào không bắt chước Thanh Thanh!

Tuy rằng thường dùng máy theo dõi để quan sát phòng này, nhưng trên thực tế, hắn không có thường xuyên tiến vào. Bởi vì Sở Vân Thâm không thích cùng Vân Du tiếp xúc nhiều, hắn có thể làm ra vẻ dịu dàng âu yếm hôn má và trán cô, ôm eo của cô, nhưng trên thực tế đây đã là cực hạn hắn có thể chịu đựng, hắn không muốn cùng cô tiếp xúc nhiều hơn nữa. Mặc kệ hiện tại cô ta có mê người bao nhiêu, chung quy vẫn chỉ là một con côn trùng.....

Sở Vân Thâm không có lập tức đánh thức Vân Du. Hắn lẳng lặng đánh giá phòng này, nếu là Thanh Thanh, lúc này, toàn bộ phòng nhất định sẽ hỗn loạn vô cùng, trên mặt đất nơi nơi sẽ là giấy lau mặt, chỗ chỗ sẽ là vỏ túi thức ăn, nhưng hiện tại, phòng rất sạch sẽ, nếu không phải trên ghế sofa có người nằm, Sở Vân Thâm sẽ nghĩ trong phòng không có ai ở.

Cô ta không có lưu lại bất cứ dấu vết nào ở đây, chỗ nào cũng sạch sẽ không dính một hạt bụi.

Rõ ràng biết trên sàn có thảm, nhưng Sở Vân Thâm vẫn rón rén đi về phía trước, hắn nhìn thấy trên vách có một bộ lịch treo tường, mà lúc này, trên lịch treo tường kia bị vẽ mấy cái vòng tròn màu đỏ.

Số 7,8,9,10 đều bị khoanh tròn. Số 7 chính là ngày cô ta xuất hiện, Sở Vân

Thâm thoáng cười, chẳng lẽ ngày hôm qua đi xem phim truyền hình cho nên học được linh cảm. Có điều, cô ta tìm được bút đỏ ở chỗ nào.

Sở Vân Thâm theo bản năng tiến gần đến chỗ lịch treo tường, chớp mũi ngửi được một hương vị quen thuộc, giống như là hương cỏ xanh. Sẽ không phải là máu chứ?

Nghĩ đến đó, Sở Vân Thâm cảm thấy lòng mình phát lạnh. “Vân Thâm, chàng đến rồi sao?” Đột nhiên nghe thấy giọng nói vang lên, thân mình Sở Vân Thâm khẽ run.

Kết quả đối phương lại nở một nụ cười, “Vân Thâm, chàng sợ hãi ta sao?”

Sở Vân Thâm còn chưa kịp nói chuyện, đã cảm nhận được thân thể của cô dán đến, từ phía sau ôm chặt eo hắn.

Cả người Sở Vân Thâm cứng lại, hắn hơi hối hận mình đã tiến vào căn phòng này.

“Du Du.” Hắn duỗi tay nắm lấy đôi tay đang ôm chặt eo hắn, giọng nói trầm thấp khàn khàn, “Em có thể giúp tôi được không?”

“Chuyện gì?”

Sở Vân Thâm xoay người, chậm rãi nói từng từ một: “Có người muốn giết tôi.”

“Hắn cùng đàn em đang lẩn trốn ở nơi nào đó, bọn họ trong tối, tôi ngoài sáng, khó lòng phòng bị.” Sở Vân Thâm nhìn về phía Vân Du, “Có biện pháp gì không?”

Vân Du nhả mi lại.

Sở Vân Thâm bỗng nhiên phát hiện, điểm duy nhất Vân Du và Thanh Thanh không giống nhau, đại khái chính là ở đôi lông mày. Đôi mày của Vân Du xanh đen như núi xa, khi nhíu lại, khiến hắn không kìm lòng được muốn duỗi tay thay cô vuốt lên.

“Chàng có vật gì của kẻ đó không, nếu có hơi thở của hắn, có lẽ em có thể thử một lần.” Vân Du nghĩ nghĩ nói.

Nghe nói như thế, Sở Vân Thâm bỗng nhiên vui vẻ.

Hắn trầm giọng đáp: “Có!”

6. Chương 6

Căn cứ vào vật tùy thân của đối thủ Trương Toàn một mắt một còn, dưới sự trợ giúp của Vân Du, đám người Sở Văn Thâm tìm được đến nơi ẩn thân của đối phương.

Sở Văn Thâm chỉ dẫn theo hai tâm phúc, hắn cũng không lo lắng cho an toàn của mình. Bởi vì có yêu tinh Vân Du đảo thương bất nhập bên người, cho nên hắn không sợ hãi.

Toàn bộ đám người Trương Toàn bị dồn vào chân tường nên điên cuồng công kích, Sở Văn Thâm để Vân Du che chắn ở phía trước, chặn công kích của đạn súng cho hắn. Hai tâm phúc của hắn đã biết thân phận của Vân Du, tuy rằng giết mình nhưng cũng không quá sợ hãi, mà Trương Toàn bên kia lại như phát điên, cho rằng đụng vào quỷ.

Đợi đến khi tiến vào trong phòng, Vân Du lại thi pháp khiến thời gian đình trệ. Sở Văn Thâm hơi ngạc nhiên, vì sao lúc trước cô không sử dụng yêu thuật này, nhưng mặc kệ như thế nào, mục đích của hắn cũng đã đạt được.

Sau khi thời gian ngừng lại, Sở Văn Thâm chuẩn bị kêu hai tâm phúc đến trối Trương Toàn lại, những kẻ còn lại giết chết toàn bộ, không nghĩ tới hai tâm phúc của hắn cũng dừng hình tại chỗ, có thể động chỉ có hắn cùng Vân Du.

Tuy rằng trong lòng không quá vừa lòng nhưng Sở Văn Thâm không nói thêm gì, động tác của hắn rất nhanh giết chết sáu người bên đối phương, đang muốn đi bắt Trương Toàn, đột nhiên phát hiện, thời gian ngừng lại đã hết.

Lần trước không phải có hai mươi giây sao?

Chẳng lẽ là Vân Du cảm thấy hắn quá máu lạnh? Hiện tại trong tay Sở Văn Thâm đầy máu, trong đầu hắn chợt lóe ý nghĩ này, sau đó khóe miệng cong lên, phát ra một nụ cười lạnh.

Hắn thế này có là gì, mạng người chết trong tay Trương Toàn so với hắn hơn nhiều lắm.

Mà một yêu tinh, chỉ sợ cũng không khá hơn là bao.

“Các người.....” Trương Toàn nhìn thấy đàn em của mình toàn bộ chết hết, khóe mắt hắn như muốn nứt ra, vẻ mặt vô cùng điên cuồng.

.....Mọi chuyện sau đó xử lý thật rất nhanh, thần trí Trương Toàn bị sụp đổ, những thông tin cần thiết cũng rất nhanh đã moi được, vốn lão đại hắc bang oai phong một cõi khiến người nghe thấy tên đã sợ mất mật, hiện tại lại bị dọa điên rồi.

Sở Văn Thâm cảm thấy năng lực của chính mình rất mạnh, ít nhất, so với Trương Toàn còn mạnh hơn, cho nên, hắn mới là người thắng cuộc.

Thưởng thức rượu đỏ, tâm tình của Sở Văn Thâm vô cùng tốt.

Cho đến tận khi hắn nhận được một cuộc điện thoại.

“Sở Văn Thâm, gần đây anh không đến thăm em!” Giọng nói như quả ớt nhỏ truyền đến, nụ cười trên mặt Sở Văn Thâm cứng đờ, hắn cúi đầu nhìn máy theo dõi, thấy Vân Du vẫn đang chăm chú xem phim truyền hình, mới hơi chút yên lòng.

Lúc trước đã phái người đi chăm sóc Thanh Thanh, cũng nói cho cô không được liên hệ với hắn, nhưng hiện tại chuyện của Trương Toàn đã được xử lý hoàn tất, không ai còn dám ra tay với người của hắn nữa, cho nên đám đàn em không tiếp tục gặt Thanh Thanh nữa.

Sở Văn Thâm cảm di động đứng ra ban công, “Gần đây anh bề bộn nhiều việc, mọi chuyện vừa mới xử lý xong.”

“Vâng, Lisa cũng nói với em như vậy, nhưng anh xử lý xong rồi, tại sao không đến thăm em? Anh ghét bỏ em rồi sao?” Sở Vân Thâm nhón mày, giọng nói cứng chiều: “Sao có thể như vậy, lát nữa anh sẽ đến thăm em.”

“Không, bây giờ anh đừng tới!” Thanh Thanh lại gào to nói.

Lần trước cô bị thương ở mặt, đã giải phẫu chỉnh dung, hắc tin tưởng sẽ không lưu lại một vết sẹo nào.

“Em còn chưa có tháo băng.” Trong giọng nói của Thanh Thanh mang theo tiếng khóc nức nở, “Anh sẽ không ghét bỏ em chứ.....”

“Dù thế nào, mặc kệ em trở thành bộ dáng gì, anh cũng chỉ yêu một mình em.”

Sở Vân Thâm đi đến trước cửa phòng Vân Du, nhẹ nhàng gõ cửa. Vân Du rất nhanh đã chạy ra mở cửa, cô mặc một cái váy ngủ, chân trần, tóc rối tung sau người, ánh trăng ở phía sau lưng cô bên ngoài cửa sổ tạo nên một mảnh ánh sáng dịu nhẹ, còn cô như tiên tử đi ra từ trong ánh trăng.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắc thấy dưới ánh trăng tóc cô như có vài sợi bạc.

“Có chuyện sao?”

Không biết vì sao, Sở Vân Thâm lại không dám nhìn thẳng cô. Tầm mắt hắc lướt qua Vân Du, nhìn về phía sau, nơi đối diện với cửa phòng, có thể nhìn thấy bộ lịch treo tường kia. Hiện tại, vòng tròn màu đỏ lại nhiều một cái.

7,8,9,10,11.....

Nghĩ nghĩ, Sở Vân Thâm nói: “Ngày mai tôi sẽ mua cho em mua một bút đỏ.”

Hắc cúi xuống, hôn lên trán Vân Du một cái, “Tối nay tôi còn có chuyện quan trọng phải xử lý, sẽ rời khỏi đây, chắc là ngày mai mới có thể trở về.”

Hắc hơi lo lắng, sợ Vân Du sẽ không buông tha mà đòi theo hắc. Nhưng cô chỉ gật gật đầu, giọng nói giống như ngọc thạch va vào nhau.

“Được, chàng chú ý an toàn.” Cô đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve bộ âu phục của hắc, động tác thật cẩn thận, bên trong con người tràn ngập thâm tình.

Đôi tay trắng nõn, như bóp thật chặt yết hầu hắc, như cuốn lấy tâm hắc.

Sở Vân Thâm sợ hãi lui về phía sau hai bước, rồi mới ý thức được động tác luống cuống của mình, cười cười một chút, “Du Du muốn quà gì, tôi mua cho em.”

Vân Du lắc lắc đầu, “Sớm trở về là tốt rồi.”

Sở Vân Thâm gật gật đầu, xoay người vội vàng rời đi.

7. Chương 7

“Vân Thâm, anh hết bận rồi sao?” Thanh Thanh cầm điện thoại di động trong tay, mắt lạnh nhìn Sở Vân Thâm. Cô quăng cái điện thoại về phía Sở Vân Thâm, “Nữ nhân này là ai?” Cô lúc trước không lên mạng, hiện tại dùng di động lên mạng, đăng nhập QQ, lại thấy bạn học đăng lên tin tức.

Nói chúc mừng với cô, cô thật biết che giấu.

Bạn học còn đăng lên một tấm ảnh chụp, là Sở Vân Thâm cùng cô gái có dung mạo rất giống Thanh Thanh, sống vai đứng ở cửa khách sạn. Lúc trước, Sở Vân Thâm luôn giấu ngấm Thanh Thanh, hắc chưa bao giờ mang cô đến tham dự những hoạt động thể này. Cho nên sau khi bạn học nhìn thấy, vội vã chúc mừng cô.

.....

Thanh Thanh cũng từng suy nghĩ, tại sao Sở Văn Thâm lại yêu cô như vậy, dễ dàng tha thứ hết thảy mọi xấu tính của cô. Tuy rằng bộ dạng của mình rất được, nhưng Sở Văn Thâm có thân phận gì, bên người hẳn thiếu nữ nhân xinh đẹp sao?

Thanh Thanh đã có lần suy đoán, cô có thể là thể thân của ai đó hay không, nhưng mặc kệ tính tình cô có ngang ngạnh thể nào chẳng nữa Sở Văn Thâm vẫn luôn bao dung cô, đây không phải là đãi ngộ mà một thể thân có thể được hưởng.

Cho tới khi nhìn thấy nữ nhân kia. Cả người Thanh Thanh lạnh run lên, băng vải trên mặt còn chưa có tháo xuống, nhưng đôi mắt bên trong đã ướt lệ.

Sở Văn Thâm trầm ngâm một chút nói: “Cô ta chỉ là một thể thân.” Hắn ôm lấy Thanh Thanh, “Anh không hi vọng em lại bị thương tổn thêm chút nào nữa.”

.....

Hắn dỗ dành Thanh Thanh một đêm, đến nửa đêm, hai người ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau, Sở Văn Thâm cùng Thanh Thanh cùng đi tháo băng, hắn lại một lần nữa thấp giọng an ủi, đôi tay to lớn nắm chặt tay cô.

Nhìn vải băng một vòng lại một vòng được mở ra, Sở Văn Thâm bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có một cảm xúc vô cùng kỳ lạ, vừa chua xót lại chất chất, khiến hắn như ngâm mình trong tâm trạng phức tạp.

Trên mặt Thanh Thanh bị thương, cho nên tiến hành phẫu thuật ở bệnh viện của hắn.

Giải phẫu tiến hành thật sự thành công.

Hiện tại khuôn mặt Thanh Thanh so với lúc trước càng thêm hoàn mỹ, kỳ thật hắn đã hứa dù cô có trở nên như thế nào, vẫn sẽ đối xử với cô như trước, nhưng hiện tại, hắn có thể nhìn ra từng điểm khác biệt trên khuôn mặt kia.

Khuôn mặt dường như đã được gọt qua, trở nên thon gọn hơn, mũi cũng được nâng cao thêm một ít.

Sở Văn Thâm cảm thấy vô cùng khó chịu, trong ánh mắt hắn lộ ra thần sắc không kiên nhẫn.

“Sở Văn Thâm, Sở Văn Thâm, anh ngây ngốc gì đó?” Thanh Thanh mất hứng nhìn hắn, “Hiện tại em trở nên khó coi sao?”

“Không, Thanh Thanh ở trong lòng anh là xinh đẹp nhất.”

“Bây giờ mọi chuyện đã xong, nữ nhân kia cũng nên đuổi đi thôi!” Thanh Thanh nói: “Em không muốn nhìn thấy cô ta.” Cô đứng lên, “Em muốn về nhà anh.”

Thấy Sở Văn Thâm không lập tức đáp ứng, Thanh Thanh lại nói: “Chẳng lẽ anh giấu cô ta ở trong nhà?” Hai mắt cô trừng lớn như viên đạn, con ngươi như muốn phun ra lửa.

Lúc trước Sở Văn Thâm không đồng ý để cô chuyển đến ở nhà anh, hiện tại lại để cho nữ nhân kia đi vào?!

“Đương nhiên là không, đi thôi!” Sở Văn Thâm quay sang nháy mắt với thư ký, tự nhiên hắn sẽ biết cách sắp xếp hết thảy. Có điều trong lòng Sở Văn Thâm vẫn bất an, Vân Du không phải nữ nhân bình thường, mà là yêu tinh, nếu cô ta gây náo loạn, nghĩ đến đó, hắn lại nhớ tới hôm qua đàn em thông báo nói đã tìm được hai pháp khí, Sở Văn Thâm lập tức gọi điện thoại, để cho bọn họ đem hai món đồ ấy lại đây, mặc kệ hữu dụng hay không, tóm lại là vẫn có thể giúp an tâm một chút.

8. Chương 8

Khi trở về nhà, Vân Du đã bị mang đi.

Thanh Thanh giống như chó nhỏ tra xét khắp nơi, cuối cùng không phát hiện ra dấu vết nào mới an lòng. Nhưng đến khi vào trong phòng Vân Du từng ở, bỗng nhiên nói: “Tại sao lịch treo tường này lại bị khoan tròn thế này?”

Sở Vân Thâm mặt không đổi sắc trả lời, “Bởi vì chúng ta có từng ấy ngày không được gặp nhau.”

7,8,9,10,11.....

May mắn hôm nay Vân Du không có khoan thêm.

Nhưng, không phải cô ta là chờ hấn mua bút đỏ về chứ? Trong lòng Sở Vân Thâm nao nao, hấn đã quên mua bút rồi. Sở Vân Thâm gọi điện thoại cho thư ký, muốn hấn mua một cây bút đỏ về đây.

Không nghĩ tới gọi điện thoại đến, thư ký lại nôn nóng hội báo, “Vân Du mất tích!”

Bọn họ vốn mang Vân Du đi, không nghĩ tới nửa đường người này lại biến mất.

Trong lòng Sở Vân Thâm căng thẳng, cảm thấy cả người phát lạnh.

“Mua bút đỏ làm cái gì?” Lúc này Thanh Thanh bỗng nhiên tiến lại hỏi. “Bởi vì anh muốn đánh dấu lịch treo tường.” Sở Vân Thâm không yên lòng trả lời. Hiện tại cho dù hấn có chạy đến nơi nào, Vân Du đều có thể tìm thấy hấn.

Mà Vân Du sẽ không ngốc nghếch giống Thanh Thanh, cô ta nhất định sẽ biết Thanh Thanh xuất hiện ở đây.

Hiện tại hấn nên làm gì? Sờ vào bùa chú và một cây trầm làm từ gỗ đào ở trong túi, Sở Vân Thâm vẫn cảm thấy không an lòng, hấn không nghĩ những vật này có thể đối phó được với yêu tinh.

Nhưng có lẽ miếng hổ phách kia có thể?

Lúc trước hấn giữ lại miếng hổ phách đó, vốn muốn đưa đến sở nghiên cứu, nhưng sau khi gặp yêu tinh Vân Du, lại có nhiều chuyện như vậy cần xử lý, hấn liền quên mất. Lúc này Sở Vân Thâm mở chiếc hộp kia ra, nhìn thấy nhựa thông bên trong đã khôi phục lại hình dáng của khối hổ phách như trước, chẳng qua bên trong đã không còn xác côn trùng nữa.

“Em đã trở về đây anh còn đánh dấu làm cái gì? Sở Vân Thâm, em yêu anh.”

Thanh Thanh kiễng mũi chân muốn hôn hấn, dùng thân thể của mình mời mọc hấn, nhưng không nghĩ rằng, Sở Vân Thâm cự tuyệt cô.

“Thanh Thanh, anh rất mệt.”

Thanh Thanh cắn chặt môi, hừ một tiếng, vọt vào trong phòng đóng mạnh cửa, trước đây những lúc thế này, Sở Vân Thâm sẽ ngoan ngoãn chạy theo dỗ dành cô, nhưng mà lúc này, hai chân hấn như cắm rễ trên mặt đất, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Hấn chậm rãi xê dịch thân mình đến ghế sofa, lẳng lặng ngồi xuống.

Hấn đang chờ đợi, chờ đợi Vân Du đi đến chất vấn, trong đầu hấn đã nghĩ được lý do thỏa đáng, nghĩ tới rất nhiều phương pháp ứng phó, yêu tinh kia thương hấn, cho nên sẽ không có vấn đề gì.

Cô ta cũng sẽ nghe lời, sẽ không thương tổn Thanh Thanh, nhất định sẽ không. Trong đầu hấn suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng lại thành một đồng hồ mờ mịt.

Gió đêm thực lạnh, hấn lẳng lặng ngồi ở chỗ kia châm một điếu thuốc, sương khói mờ lung, trong đầu thứ gì cũng biến mất, chỉ còn lại khuôn mặt của Vân Du.

Hấn có thể cảm nhận rõ ràng, đó là Vân Du, mà không phải Thanh Thanh.

9. Chương 9

Hắn một đêm không ngủ, ngồi ở trên ghế sofa đến tận hừng đông.

Vân Du vẫn không xuất hiện, Sở Vân Thâm bắt đầu hoảng hốt. Cô ta có thể biến mất luôn hay không?

Sở Vân Thâm đứng lên, khi đi đến cổng lớn, lại nghe được giọng nói của Thanh Thanh, “Anh muốn đi đâu?”

Hắn quay đầu, thấy khuôn mặt kia, cảm giác hết sức xa lạ.

Sở Vân Thâm phái người tìm kiếm ở nơi Vân Du biến mất, cả một ngày đêm vẫn không có chút tin tức nào, hắn lái xe ở trên đường tìm kiếm, trong lòng rối loạn tột độ.

Ngã tư đường, đèn xanh sáng lên, Sở Vân Thâm vẫn không phản ứng, xe phía sau bắt đầu ầm còi thúc giục, Sở Vân Thâm mới thanh tỉnh lại, rồ mạnh ga lao đi.

Trong một khắc đó, hắn đột nhiên nghĩ tới một chỗ.

Từ đường Sở gia ở ngoại ô, cách thành thị bốn tiếng đồng hồ đi xe. Hắn có trực giác, Vân Du hiện tại đang ở chỗ này.

Từ đường Sở gia ở ngoại ô, rộng mười mẫu, bên ngoài là hàng rào bằng hoa Ngọc Lan, bên trong lại có một hồ nước rất lớn, sau khi đi qua hồ nước, mới đến từ đường Sở gia.

Thời điểm hắn đến đây đã là hoàng hôn.

Ánh tà dương như máu, khiến cho vài đóa Ngọc Lan trắng nở rộ nhiễm sắc hồng ảm đạm, lòng hắn cũng trở nên nặng trĩu.

Hắn đi vào bên trong, lập tức nhìn thấy một bóng người đang quỳ ở trên bờ đoàn.

Vân Du thật sự ở nơi này.

“Du Du.” Sở Vân Thâm cất tiếng gọi rất nhẹ, không biết vì sao, hắn rất sợ kinh động đến cô. Vân Du quay đầu lại, cười nhẹ với hắn.

Chỉ là lúc này, cô không hứng phấn chạy lại, gọi Vân Thâm nữa.

Sở Vân Thâm bước từng bước lại gần, nhưng khi cách Vân Du khoảng hai mét, hắn lại không thể bước thêm nữa.

“Du Du.”

Vân Du đã quay đầu đi, giọng nói của cô như có như không, khiến Sở Vân Thâm cảm giác chính mình không cùng chung một thế giới với cô, cô ở một bầu trời khác biệt hoàn toàn.

“Người dừng lại đây, ta muốn ở cùng hắn trong chốc lát.”

Hắn? Hắn là ai?

Ngực Sở Vân Thâm bỗng nhiên đau đớn, hắn tiến thêm một chút, nghiêng mặt nhìn lại, Vân Du đang ôm một khối bài vị trong lòng!

Sở Vân Thâm nhìn lên linh đường nơi đặt các bài vị, có một khối bài vị còn thiếu đó chính là bài vị lão tổ tông của Sở gia, tên gọi Sở Trầm Giang, tự Vân Thâm.

Tầm mắt Sở Vân Thâm bỗng trở nên hoảng hốt, hắn cảm thấy đầu mình choáng váng mắt hoa lên, thân thể từ từ ngã xuống, sau gáy bị đâm sinh đau, đưa tay sờ sờ, đúng là đây máu tươi. Đây là do yêu tinh kia làm sao? Trong lòng Sở Vân Thâm đột nhiên vô cùng tức giận, hắn quên mất rằng yêu vật này có thể giết người vô hình thể mà chính mình vừa nãy còn lo lắng cho cô ta như vậy, hoặc là cho dù hắn có ngã sấp xuống, cô ta cũng sẽ không quay đầu lại.

Sở Vân Thâm hít thở sâu, sau khi đứng lên, móc lấy trầm gỗ từ trong túi ra, một bàn tay khác cũng nắm chặt lấy miếng gỗ phách. Hắn phát hiện ra, chính mình thật sự có thể tới gần Du Vân.

Vừa rồi vẫn còn bị ngăn cản, bây giờ lại có thể đến gần nguyên nhân là trâm gỗ hay do khối hổ phách? Hiện tại, hắn nên xử lý yêu tinh này như thế nào?

Khi hắn đang tiến đến, thì Vân Du đã đứng lên, khẽ nâng người lên cao, đem khối bài vị kia đặt về chỗ cũ.

Sau đó cô rơi xuống, đối diện nhìn Sở Vân Thâm nói: “Cám ơn người mấy ngày nay đã chiếu cố cho ta.”

Vân Du hành lễ với hắn, “Đa tạ.”

Hắn là chuyển thể của Vân Thâm, nhưng chung quy hắn vẫn không phải Vân Thâm thực sự.

Vân Du hiện tại rất hối hận, hối hận lúc trước đã đáp ứng đề nghị kia. Cô xoay người rời khỏi từ đường, khi lướt qua người Sở Vân Thâm, lại bị hắn nắm chặt cổ tay.

“Em đi đâu?” Hai mắt hắn đỏ bừng, trong ánh mắt nổi lên sự tức giận vô cùng, “Em còn muốn đi chỗ nào? Chỗ nào cũng không được đi!”

Tay Vân Du rất lạnh, lạnh như tượng băng. Sở Vân Thâm còn chưa kịp đau lòng, đã cảm giác trên tay trống trơn, cổ tay hắn đang nắm lấy như là hóa thành một cơn gió, chạy trốn khỏi đầu ngón tay của hắn.

10. Chương 10

Ánh trăng từ phía Tây chiếu rọi xuống. Vân Du đứng ở bên cạnh hồ nước, trên người cô là bộ quần áo cổ trang lúc cô đến thế giới này, gió nhẹ phất lên, tay áo tung bay, phất phơ theo chiều gió.

Trên tóc cô bỗng nhiên có rất nhiều sợi bạc, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

“Vân Du! Em muốn làm gì?”

Nhìn thấy Vân Du đứng ở bên cạnh hồ nước, Sở Vân Thâm không hiểu vì sao lại vô cùng hoảng hốt. Cô quay đầu cười thoáng với hắn, thân hình càng lúc càng mờ nhạt.

“Chuyện ta hối hận chính nhất là lúc trước đáp ứng Vân Thâm phong ấn ở bên trong hổ phách, vốn ta còn có thể cùng hắn làm bạn bảy ngày, ta yêu hắn, hắn cũng yêu ta.”

“Bảy trăm năm sau, ta còn là ta, nhưng người không phải là hắn.”

Giọng nói kia nhạt như khói xanh, rõ ràng nghe vào tai lại không hiểu gì, nhưng khiến tâm Sở Vân Thâm như bị đao cắt.

Trong đầu Sở Vân Thâm vang lên một câu.

“Ta là phù du.”

Phù du trưởng thành bộ dạng rất uyển chuyển, thể sắc lịch sự tao nhã, thường tại sinh sống ở những dòng suối, tuổi thọ của chúng rất ngắn, thành ngữ sáng sinh chiều chết bởi vậy mà đến.

Phù du trưởng thành, sống nhiều nhất không quá bảy ngày.

Nghĩ đến dấu hiệu trên lịch treo tường, nghĩ đến khi cô xem phim truyền hình “49 ngày”, trong lòng Sở Vân Thâm vô cùng hoảng hốt. Hắn, hắn dường như hiểu ra chuyện gì đó.

.....

Điều hắn suy nghĩ, thật sự biến thành hiện thực.

“Du Du!”

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, bóng dáng kia cuối cùng biến mất, đổ xuống thành dải ánh trăng màu bạc mà đầu ngón tay không thể chạm vào. Sở Vân Thâm nhìn đôi tay trống trơn của chính mình, không hề phát hiện, trên mặt đều là nước mắt. Về mặt hắn hoảng hốt đi vào trong từ đường, quỳ xuống trên bệ đàn.

Bên ngoài đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, khiến cửa phòng loảng xoảng rung động. Ba một tiếng, một khối bài vị lặn xuống dưới, vừa vịn nện vào đầu Sở Vân Thâm.

Lúc trước hắn đã bị đâm vào gáy, bây giờ trán cũng bị đập chảy máu, rốt cuộc không thể chống đỡ nổi nữa, hắn té xỉu ra đất.

Sở Vân Thâm nằm mơ.

Trong mơ có một tiểu yêu tinh, nàng là Vân Du. Vân Du thành tinh do một giọt nước mắt của tiên nhân, mà cũng tại ngày đó, nàng gặp được Sở Trầm Giang lên núi hái thuốc.

Khi đó tuy rằng nàng có được hình người mà yêu tinh vô cùng mơ ước, nhưng cái gì cũng không hiểu, Sở Trầm Giang liền dạy nàng từng chút một, hai người ngày ngày ở cùng một chỗ rất vui vẻ, cảm giác vui vẻ hạnh phúc trong mộng, thậm chí còn lấy cả sang Sở Vân Thâm.

Sau này, Vân Du trưởng thành. Khi nàng trưởng thành tính mạng chỉ giữ được trong bảy ngày.

Tiên nhân có thể rơi xuống một giọt lệ xoay chuyển nhân sinh của nàng, nhưng không thể thay đổi số mệnh nàng. Phù du nhỏ có thể sống bốn năm năm, nhưng phù du trưởng thành nhiều nhất chỉ có thể sống bảy ngày. Phù du cũng không có cách nào tu luyện thành tinh.

Chịu không nổi Sở Trầm Giang lấy cái chết để nhờ vả, không tiếc lấy mạng đổi mạng, vị tiên nhân kia đã nghĩ ra một biện pháp, đem Vân Du phong ấn lại, để thời gian sống của nàng dừng lại, sau này sẽ lại nghĩ biện pháp.

Vì sao tất cả mọi thế hệ của Sở gia đều học y thuật? Vì sao muốn nghiên cứu khoa học kéo dài sinh mệnh, vì sao muốn trường sinh bất lão?

Bởi vì, muốn cứu Vân Du.

11. Chương 11

Thời điểm Sở Vân Thâm tỉnh lại, đã nằm ở trên giường của bệnh viện, hắn xoa xoa trán, phát hiện trên đầu đầu mình quấn băng gạc.

Thanh Thanh đang nằm sấp bên giường hắn, lúc này còn chưa tỉnh.

Nhớ tới mộng cảnh kia, lại nghĩ tới Vân Du, Sở Vân Thâm bỗng nhiên nở nụ cười, hắn phát tiếng cười, lại là tiếng cười khàn khàn, nghe tê tâm liệt phế, khiến da đầu người run lên.

Thanh Thanh bừng tỉnh, bất mãn nói: “Sở Vân Thâm, anh cười cái gì, dọa chết người. Anh còn cười, không biết khiến em lo lắng lắm sao.”

Sở Vân Thâm che lấy ngực, nhưng vẫn không thể ngừng cười, nước mắt cũng không nhịn được mà rơi xuống. Vân Du là phù du, có thể khống chế nước, có thể đình trệ thời gian.

Pháp lực của nàng là từ giọt nước mắt của tiên nhân, cho nên, nàng cũng có bản lĩnh lớn nhất của tiên nhân, đó chính là nghe tâm. (kiểu như đọc được suy nghĩ của người khác.)

Nói cách khác, nàng cái gì cũng biết.

Khi hắn chê cười nàng ngu ngốc;

Khi hắn âm thầm tính toán xem làm thế nào có thể lợi dụng nàng tốt nhất;

Khi hắn tự cho mình là đúng, ngoài mặt cười đến dịu dàng, bên trong lại chán ghét tiếp xúc với nàng;

Khi hắn nói chính mình vô tội bao nhiêu, nói kẻ địch ác độc bao nhiêu;

Những ý nghĩ trong đầu hắn nàng đều biết, nàng đều biết hết.

Khi hắn muốn đi gặp Thanh Thanh, tính toán nên không chế nàng như thế nào, khi đi mời người trừ yêu, nàng đều biết, nàng đều biết.....

Hắn bỗng nhiên biết vì sao hắn lại đối với Thanh Thanh nhất kiến chung tình, liều mạng sủng cô yêu cô. Đó chính là duyên nợ của kiếp trước. Không phải nàng giống Thanh Thanh, mà bởi vì Thanh Thanh giống nàng.

Chỉ là, hiện tại đã quá chậm.

12. Chương 12

“Anh đối xử tàn nhẫn với em như vậy, có phải bởi vì nữ nhân kia hay không?”

“Anh không cần tiếp tục nói dối nữa, đây là thứ em tìm được trong phòng.” Thanh Thanh cầm ra một cái túi hương ném đến trên người Sở Vân Thâm, “Anh giải thích thứ này như thế nào?”

Tầm mắt Sở Vân Thâm dừng lại trên túi hương.

Hắn nhớ tới đêm đó, nàng ngồi trên sô pha thành thạo may vá, bốn phía yên tĩnh, tóc đen như mực, da như tuyết trắng, chìm đắm trong ánh trăng, tựa như một bức họa.

Sở Vân Thâm cầm túi hương ở trong tay, ngửi được hương cổ xanh quen thuộc, trên mặt hiện ra một nụ cười thần nhiên.

Nếu thời gian có thể ngừng lại ở giây phút kia, thì tốt biết bao.

Du Du, bảy trăm năm sau, em vẫn là em, ta đã không phải ta.

Ta không phải đại phu năm đó cứu tế thế nhân, tâm ta đã mục nát từ lâu.

Mà em, đã thành tâm ma của ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-phach>